

Рожеві троянди

- Привіт, - вигукнув хлопець до свого приятеля.

Зустріч двох друзів на вулиці. Два хлопці приблизно одного віку, біля шістнадцяти років. Привітавшись один з одним, попрямували по дорозі вниз.

Місто в чорних барвах, як і щодня. Навколо, лиш туман і гнилий смертельний дим для живих істот.

Час сонечка і ласкавих промінчиків «золотого гіганта» минули давним-давно. Людство перестало дбати про природу. Знищення лісів і атмосферного повітря велося з початків розвитку індустрії. В двох тисячних роках кількість заводів щорічно збільшувалися з неймовірною швидкістю.

Люди хотіли забрати все у природи і це їм вдалося.

З початку - зникнення живої флори на земній поверхні твердині. Вирізували ліси з небаченою швидкістю. Прекрасні лісові хащі, соснові бори - залишилися на малюнках, творах і кіно. Ніхто не став

засаджувати молоді деревця на місцях винищення лісу. Нікому не було потрібно дбати про нові рослинки. Масово знищити легше ніж відновити.

Тваринки лісу перестали існувати. Коли нема дому – немає мешканців. Ніякі закони і привила не зупиняли знищення живої природи на землі. Все навколо з роками стало пустинею.

Вода. Такий габарит кількості хімічних стоків у ріки не міг представити, навіть найгірший прогноз техногенної катастрофи. У воду нирнула вся таблиця Менделєєва зі всіма негативними наслідками для навколишнього середовища. В одній з досить розвинутій державі у дві тисячі сім десять шостому році стався витік хімічних речовин у основну водяну «артерію» країни. Неполадки на грандіозному, суперсучасному промисловому хімічному заводі призвели до масової загибелі. Вся рибна промисловість держави була винищена за два дня після виливу хімікатів у річку. Після гибелі риби дійшла черга і до людей. Населення держави скоротилося на

сім десять три відсотки до кінця першого тижня катастрофи. Ніякі очисні споруди не допомогли. Люди погубили воду, а вода навзаєм погубила людей.

Занепад і повне винищення «матінки природи» призвело до знищення людей. Люди перестали жити як раніше. Варто було пристосовуватися до наслідків своїх безпощадних вчинків з природою.

Технологія вчених ніколи не стояла на місці. Розвиток дійшов до створення ідеального помічника – андроїд. Людиноподібний робот, штучний інтелект, якого спрямований на допомогу людині у виживанні. Нічим, зовнішньо від людини не відрізниш андроїда, за винятком очей. Яскраво – червоні очі, без емоцій і без думок. Не довго раділи люди винаходом «ідеального раба». Це мало статися рано чи пізно – війна. Творці проти своїх творінь. Жорстокі тридцять років безпощадного вбивства одне-одного. Після чого наступив мир, а також щорічне святкування «Дня миру» для андроїдів і людей.

Кракорс – невеличке містечко. Великі і дуже величаві багатоповерхівки, яким

кінця-краю не видно. Розгледіти будинки можна, лиш зблизька, бо на дворі туман. Туман простелений всюди. Отрута поширена в повітрі. Атмосфера планети Землі не сприяє виживанню людства. За свої гріхи перед природою завжди приходиться платити, гірко розплачуватися своїм життям.

Місцеві будинки створені для повного герметичного запечаткування від повітряного «вбивці». Вікна ніколи не відкриваються і намертво розроблені від пошкоджень. У Кракорсі, десять літ тому, вулицями містечка страшний вітер, більш схожий на ураган, зруйнував десять будинків. Збиті вікна занесли в оселі отруйний дим із вулиці, який убив двісті десять людей. Смерть від повітря відбувається досить швидко. Хімічні речовини в повітрі руйнують внутрішні органи (легені, серце, головний мозок і інші) протягом п'яти хвилин після вдиху отруйного диму.

- Алекс йдемо на «КОРК», – запропонував молодий хлопець своєму приятеля. Коричневий костюм повністю

ізолював хлопця від негативного впливу навколишнього середовища. Три клапана на зовнішньому одязі, які міцно стискають одяг до тіла і не допускають жодної ймовірності шкоди організму людини. Стислий робочий та спеціалізований одяг для прогулянок на дворі. Максимальний захист від зовнішнього повітря здійснює аспіратор. Цікава будова дихального апарату, який допомагає людині дихати. Кисень береться з трубки, один її кінець прикріплений до аспіратора, а інший до вбудованого «мішка» з киснем, який в свою чергу прикріплений на внутрішній стороні костюма в ділянці спини. Особливістю самого пристрою подачі кисню людині є максимально тривалий режим використання. В кисневому «мішку» знаходиться фільтрова система очищення і елементи кисневого обміну хлорофільних елементів, які фільтрують кисень в необмеженій кількості досить тривалий час. У хлопця не був найкрутіший апарат, зрештою, час аспірації киснем організм повністю задовольняється вісімдесят шість годин сорок п'ять хвилин, а після

нетривалої зарядки, біля десяти хвилин, у біксових центрах, аспіратором можна використовувати в подальшому без проблем.

- Йдемо, - погодився Алекс. Приятель не мав аспіратора і спеціалізованого костюма. Алекс – андроїд серії 2.0.64, другого покоління. Людиноподібним андроїдам не потрібен кисень для життя, як і харчування в загальному. Вони були створення більш досконаліші за людей для виживання в екстремальних умовах сучасного світу.

- Я точно переможу тебе! – вигукнув Марк до андроїда. Прогулюючись вулицями Кракорса, хлопець роздумував свої наступні дії у візуальній комп'ютерній грі «КОРК», в яку він обожнював грати зі своїм другом Алексом.

Дружба між людиною і андроїдом стала нормою після становлення миру. Ще залишилися групи людей, які зневажливо ставляться до андроїдів і це зрозуміло, бо є душевні рани, які часом не вилікувати ніколи. Молодь більше йде на контакт з людиноподібними роботами. Мабуть,

причиною є розуміння і бажання жити в мирі з андроїдами. Жити далі без кровопролиття і тривоги за своє життя і життя своїх близьких. Спогади про минуле залишаються і будуть переслідувати людей, але у вигляді історії.

Чорний довгий костюм, який вкриває ноги красувався на андроїді. Білі чоботи з металічними підошвами на ногах. Білосніжне волосся, що важко розгледіти у диму отруйного повітря. Андроїд з холодним спокоєм йшов з хлопцем до «залу відпочинку».

«Зал відпочинку» – специфічне місце проведення візуальних ігор для молоді. Споруда розташована в центрі містечка. Будівля має двадцять три поверхи, а вхід до приміщень складається з трьох рівнів доступу. Це складна і довга процедура звірки документів та визначення вікових заборон для певних відділів ігрових майданчиків. Складність полягає у ігрових відділах для дорослих і високим контролем за доступом до віртуальних секс - ігор. Це перша перевірка відвідувачів. Також велике значення має психологічний стан

відвідувачів. Другою із перевірок до залу відпочинку є психосоматична звірка. Це надання документу від психолога. Сканування справжнього посвідчення про психічний стан гравця відбувається миттєво за допомогою відповідних сканерів. Кожен громадянин зобов'язаний проходити психологічну перевірку свого здоров'я кожного місяця для підтвердження свого стану. Це необхідно для всіх людей від семи років задля необхідних для життя потреб. Заключною перевіркою до ігор – стан фізичного здоров'я. Сканування тіла гравця на виявлення патогенних збудників або чужорідних тіл. Людина повинна бути здоровою і не мати жодного відношення до небезпечних захворювань. Вхід освітлений різними кольоровими написами про новинки ігроманії. Ігри розвиваються, щоразу стаючи більш різноманітнішими і більш реалістичними. Гравець бажає відвідати нові світи більш якісної будови проєкції своєї уяви.

«КОРК» - гра візуальних боїв гравців між собою у видуманому більш розвинутому світі – фентезі. Кожен гравець

постає в своїй новій постаті. Гравець стає героєм різних класів, родів і звань. Битви і гонитва за скарбами. Новий світ, де можна вільно дихати, хоч це лиш віртуально.

Люди знаходять у видуманій грі своє задоволення і власний смисл життя.

«КОРК» - доступна гра для осіб від тринадцять років і це надає більшу популярність створеному візуальному світу. Алекс з Марком часто грають в цю гру, мабуть перше їхнє знайомство відбулося саме у віртуальному світі.

- Алекс підемо з тобою до Саду! – гукав орк – хлопець до ельфа – стрільця в ігровому режимі. Марк з андроїдом вбивають дракона в печері, заодно спілкуючись між собою на різні теми.

Останнім часом хлопець почав досліджувати матеріали про минуле людства, а в допомогу йому приходить вірний приятель Алекс.

Шістнадцятирічний юнак хотів збагнути життя минулого і вплив помилок людей на його сьогодення. Кожного тижня Марк бере Алекса і для походу в «Сад».

Неймовірне місце...

«Сад» – залишок справжнього життя у містечку Кракорс. Будівля створена у формі кулі. Неприступна від будь - яких загрозливих чинників з боку вітрів і опадів. Часті буревії не можуть зашкодити споруді. Висотою понад десятиповерхового будинку і радіусом шістсот метрів. У містечку є більші будинки, але лише висотою. «Сад» має один вхід і велику кількість перевірок при вході. Людині необхідно проходити всі види тестів свого стану здоров'я. Найбільш довгою є сканування на всі інфекційні та повітряно – крапельні захворювання. Ти повинен бути здоровим для входу в «Сад». Після двадцяти – тридцяти хвилин очікування і сканування свого стану здоров'я, ти зможеш зайти до коридору залу «Саду». Гербарій і таблиці з історії природи минулого – саме це ти перше бачиш на стінах коридору. Ціною життя багатьох вчених були збереженні дані експонати. Жовті сторінки атласів на яких збереглися сухі рослини з повним списком їх назв і латинською мовою теж. Кожен хто вперше заходить в «Сад» витрачає не одну годину

для розгляду гербарію. Ніхто не може повірити, що такі атласи з засушеними рослинами були в кожного студента – біолога і кожен бажаючий міг створити свою неймовірну колекцію рослин.

Марк зняв аспіратор з обличчя вже в коридорі «Саду». Вентиляція приміщення киснем повністю придатним для людей. Тут можна спокійно вдихати і видихати без жодної загрози для життя. «Зал відпочинку» та «Сад» - це дві основні будівлі, де можна спокійно знаходитися без аспіратора. В кімнатах цих будівель працюють безліч станцій по виробленню необхідного для життя кисню у великому обсязі. Це повітря дещо відрізняється від повітря до забруднення атмосфери за складом. Штучно створений кисень фільтруючими установками для життя людини без шкідливих залишків.

Хлопець відразу рушив до головного залу «Саду». Андроїд вирушив за ним, спостерігаючи за присутніми туристами і проходжими там і не відходив від хлопця ні на крок. Для Алекса не має необхідності

гуляти по «Саду», жодного захоплення минулими рослинками у нього не виникає.

«Люди вбили все живе. Чим тут пишатися?» - часто говорив андроїд своєму другу у їх частих дискусіях про життя. Хоч гуляти з Марком йому подобалося і звичайно побути з другом, а також вести розмови на різні теми робили його більш пристосованим для суспільства.

Кожного дня Алекс повинен зробити свою норму праці на станції «Елекс», де займався розробкою кабельних шнурів для проведення електроенергії з одної станції подачі світла на іншу. Роботу виконував сумлінно і дисципліновано, як і кожен андроїд. Відчуття важливості і необхідності свого існування, Алекс пізнавав лише у спілкуванні з другом. Дружба створювала ілюзію людяності андроїда, хоч людиною він не був і відсутність у нього більшості людських емоцій тому доказ.

Головне приміщення «Саду» має безліч відділень для огляду справжньої краси природи. Відділення грибів забрало декілька хвилин уваги у хлопців. Вони

дивилися на різноманіття живих грибочків із землі. Білі гриби, маслячки, підберезники і інші. Колекція досить багата. Найбільше Марка вражав гриб мухомор, а особливо той факт, що сам гриб є отруйним і його не лише не збирали, а нищівно топтали у лісі. Хоча він був дуже красивим і великим. Червона шапка з білими цятками і білою ніжкою. Мухомор справді був дуже красивим на відміною від інших. Жовті маслячки і товсті величаві білі гриби – у хлопця не викликали такого захоплення. Грибна галявина була найменшим відділенням «Саду», але вона мала свою ізюминку і якесь прагнення у відвідувачів зрізати кожен гриб і покласти собі в кошик. На електронних стендах біля грибної галявини був зображений старий грибник з повним кошиком грибів і напис «Тихе полювання». Люди просто ходили до лісу і збирали гриби для себе і на продаж. Гуляти просто лісом і дихати свіжим повітрям – ця радість уже не доступна Маркові.

- Я би хотів відчутти смак грибної води,
- промовив хлопець, роздивляючись
різноманіття поляни грибочків.

- Грибна юшка, - сказав андроїд.

- Вірно. Грибну юшку покуштував би, -
з сумом мовив Марк.

- Пішли далі, - запропонував Алекс
своєму другові.

- Добре. – відразу погодився юнак.

Відділення лісу. Наступний етап
подорожі по забутій неймовірній красі
живої природи. Дерева лісів. Кожне
відділення «Саду» має обгородження від
глядачів, щоб жоден відвідувач не зміг
зайти і зашкодити залишкам живої
природи. Психологічна оцінка здоров'я
відвідувачів не гарантує можливої шкоди
ними експонатам «Саду». Ліс – місце тиші і
бурхливих емоцій від вигляду, відчуття,
запаху дерев. Сосна, дуб, береза, ялівець,
ялинка, а також інші. Багато видів лісових
дерев вражають уяву щодо минулих часів,
коли людині можна було вільно гуляти
навколо цих величавих рослин. Лиш
історію читаючи, Марк дізнався, що деякі
дерева росли більше сотні років і ніхто їх

не вирубував або нищив, а лише люди милувалися їх величавою красою. Перед кожним деревом стояв електронний стенд з повним описом даної рослини, а також його історія. Марк з Алексом обожнювали розглядати дуб червоний з родини букових, а саме зараз листя почервоніли, готуючись до зими. Цей дуб заслуговує своє ім'я «червоний». Листя дуба яскраво – червоне і любоватися красою рясного листя дуба можна дуже довго. Хлопці дивилися на нього з цікавістю і радістю за красою дерева. Це було захоплення – милуватися живою природою, коли навколо двору, подвір'я, лиш один туман і отрутне повітря. Природу починаєш цінувати, лиш тоді коли її втрапиш...

Пройшов довгий час біля лісних велетнів, і хлопці вирушили до найбільш вражаючого відділення «Саду», власне до саду. Там вражає все. Абсолютно все вражаюче, безмежно красиве.

Квіти – це джерело любовання людським оком годинами, днями, тижнями і роками. Відвідувачі довго слідкують за кожною рослиною в цьому відділенні,

немов чекаючи чогось незвичного від них. Квіти заворожують любу людину, навіть без емоцій андроїд не приховує свого захоплення від пелюстків жовтого тюльпана. А які червоні, чисто полум'яні польові маки? Це не можливо не радувати око. Людина, яка не бачить нічого довкола себе окрім смерті в повітрі, андроїдів і своє бажання вижити в таких умовах.

Найбільше світла відходить від соняшників, які скручено повернуті до сонячних ламп наверху, немов до справжнього сонця. Ромашки, фіалки і навіть сакура тут була. Кожен відвідувач, що часто сюди приходить дає власні імена своїм улюбленим квітам, говорить з ними, як з живими людьми.

Нарешті Марк з Алексом дійшли до найкращого свого місця в «Саду» - їх місце. Невеличкий куточок з лівої сторони відділення, де квітів безліч, були улюблені хлопцям рожеві троянди. Коли вперше побачили таку красу, Марк з відкритим ротом стояв, не рухаючись перед трояндами, не зводячи свого погляду з них. Цей момент запам'ятався на все життя.

Чому саме рожеві троянди? Хлопці самі не знали звідкіля таке захоплення рожевими пелюстками цих квітів. Вони просто дивилися і лише часом могли відчутти з відстані запах цих троянд.

Три години прогулянки по «Саду» закінчилися. Хлопці, не поспішаючи йшли до виходу із споруди, але Марка все ж тягнуло назад. Назад до рожевих троянд...

- Алекс, чому люди знищили все? – по дорозі назад, запитав Марк приятеля.

- Не знаю. Вони робили добро лише собі, а все довкола - для них не мало жодного значення. Знищити живу природу, щоб багатіше жити, маючи все важливе на їх погляд. Люди мали своїх ідолів, а інше для них не було важливе. – відповів андроїд.

- Що таке ідоли? – перепитав хлопець.

- Багатство, влада, жадність. Це не великий перелік особливих якостей людства, яке знищило живу природу, – промовив Алекс.

- Нам не змінити минуле. Ми зможемо змінити майбутнє, якщо будемо вчитися на помилках попередніх поколінь. Саме таким

чином можна щось створити добре. – сказав андроїд.

- Люди і андроїди зможуть змінити історію на добро? – запитав Марк.

- Жодна людина і жоден робот не надасть відповіді на задане тобою питання. Історія змінюються створюючи або руйнуючи. Вона завжди не передбачувана і завжди помилок у ній дуже багато. Кожна нація і раса робить свої помилки. – відповів андроїд.

- Ходімо. – промовив людиноподібний робот до хлопця.

Вийшовши на вулицю Кракорса, хлопці рушили по домівках. У Марка й досі не спокійно на душі. Він хотів назад до «Саду», до своїх любимих рожевих троянд...